

Arrest

nr. 157 688 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 oktober 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 21 september 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard, maar bij arrest nummer 105 296 van 19 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) vernietigd.

Op 25 september 2013 wordt de aanvraag van 21 september 2009 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nogmaals ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing van 25 september 2013 wordt door verzoeker beroep ingediend bij de Raad. De Raad vernietigt bij arrest nummer 122 493 van 14 april 2014 deze beslissing.

Op 26 mei 2014 wordt de aanvraag opnieuw ongegrond verklaard. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing (RvV 158 195).

Verzoeker dient op 18 september 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 6 oktober 2014 onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 november 2014, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.09.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

L.,S. S. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De heer L. roept medische motieven in:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 26.5.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 21.9.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26.5.2014 (zie bevestiging arts dd.2/10/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.26.5.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsebepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoeker onmogelijk terugkan door de ernstige problemen in haar land van herkomst.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Dat erkend wordt dat verzoeker tot op heden lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor zijn leven/fysieke integriteit en waarbij er noodzaak is tot behandeling.

Dat deze behandeling van het allergrootste belang is, gezien er anders een levensgevaarlijke toestand dreigt te ontstaan.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan door te gaan afwijzen blijkbaar omdat het één en ander naar de door de arts-adviseur gehanteerde maatstaven al lang genoeg zou hebben geduurd.

Er is nooit het vereiste onderzoek gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheids-verplichting aan de orde is.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend grondig onderzoek van de werkelijke behandelingsmogelijkheden door de arts van verwerende partij, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Gezien de etnische achtergrond van verzoeker komt deze overal op de laatste plaats en zijn de medische zorgen, waarvan er zelf in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de situatie redelijk, lees zeer, moeilijk is, geenszins gegarandeerd.

Er is eenvoudig weg wel misschien ergens wel in één ziekenhuis de nodige medicamenten aanwezig, doch deze is geenszins voldoende in verhouding tot het aantal patiënten.

De behandeling zou in principe gratis moeten zijn, maar gezien de tekorten is deze geenszins gratis met alle gevolgen vandie voor de personen die niet of onvoldoende kunnen betalen.

Het is voor verzoeker totaal onmogelijk om de nodige medische zorgen in zijn land van herkomst te bekomen gezien de tekorten, de etnische achtergrond en hun achterstelling, en de financieel precarie situatie waarin hij verkeert.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing waarin beweerd werd dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst en er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer dient te zijn dan de enkele verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet alleen een grondig onderzoek zou zijn gebeurd en tevens dat lopende behandelingen niet zomaar worden op de helling gezet door zonder enig concreet en realistisch behandelingsvoorstel te gaan stellen dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen uitgewezen worden aangezien daar mogelijkheden zijn om hem te behandelen.

De arts-attaché dient heel concreet aan te duiden in welke instelling, bij welke dokter verzoeker zich kan aanbieden en dienaangaande ook de nodige zekerheden kunnen hebben, eerder dan zomaar artikelen van het internet te plukken en te gaan aannemen dat deze wel juist zullen zijn, dat verzoeker wel behandeld zal kunnen worden.

Dat nochtans geen discussie bestaat over het feit dat verzoeker behandeld dient te worden voor zijn aandoening, en het maar normaal lijkt dat deze behandeling die in België is gestart, ook hier verdergezet wordt, opdat zij succesvol zou zijn.

Dat bovendien niet zomaar kan voorbijgegaan worden aan het feit dat er sprake is van een tekort aan insuline in het land van herkomst.

Dat in het verzoek art. 9 TER VW expliciet werd verwezen naar verschillende gezaghebbende instanties en studies waaruit blijkt dat in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het advies van de arts-adviseur er wel degelijk een groot probleem is inzake én de toegankelijkheid én de beschikbaarheid der noodzakelijke medische zorgen.

De arts-adviseur houdt geen rekening met de inhoud van deze verslagen en negeert ze gewoon ! Er wordt geen repliek geformuleerd doch zomaar gesteld dat alles reeds in een vorige beslissing werd onderzocht.

Dat het duidelijk moge zijn dat in de gemelde levensgevaarlijke omstandigheden de grootste voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden en de inhoud van het advies van de arts-adviseur getuigt van een al te grote lichtzinnigheid."

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vermeldt bij de uiteenzetting tevens het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstreckende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert en indien er nieuwe elementen worden naar vorgebracht zoals daar zijn een verslechterde medische toestand zoals deze blijkt uit medische stukken of nog bepaalde stukken die de onmogelijkheid van behandeling in het land van herkomst aantonen, dat dan toch minstens deze stukken onderzocht worden en er rekening wordt gehouden met deze essentiële informatie en stukken daterend van na de vorige beslissing.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 26/05 .2014 destijds op basis van een paar internetsites en zonder enige bijkomende vraag of onderzoek van de actuele toestand op basis van standaardargumentatie uitspraak gedaan inzake de algemene beschikbaarheid van behandeling in Rusland.

Betreffende de toegankelijkheid van medische zorgen werd geen enkel onderzoek gedaan, doch heeft de arts zich beperkt tot een deductie op basis van juridische argumentatie, met name als de medicamenten beschikbaar zijn, dan zijn ook toegankelijk.

Dergelijke aanpak, waarbij zonder enig concreet onderzoek, zonder rekening te houden met alle stukken, zonder rekening te houden met de etnische achtergrond van verzoeker, zonder ook rekening te houden met de levensgevaarlijke situatie die ontstaat bij gebreke aan behandeling, op basis van algemene beweringen zomaar al te gemakkelijk wordt beweerd dat alles kan behandeld worden in Rusland, is totaal uit den boze en is lichtzinnig te noemen.

Het is om deze reden dat destijds hoger beroep werd aangetekend.

Dat ingeval van onderbreking in de behandeling, de gevolgen irreversibel zijn en snel overlijden kan volgen.

Dat dit geen blote bewering is doch thans zeer duidelijk blijkt uit de bijkomend voorgelegde medische stukken.

Het gaat niet op om door standaardargumentatie steeds opnieuw te verwijzen naar een voorgaande beslissing, waarin werd gesteld dat de toegankelijkheid verzekerd is en het één en ander gratis zelfs zou kunnen, terwijl de verschillende stukken die door verzoeker worden voorgelegd het tegendeel aantonen. In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst dit gelet op de verergerde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing waarin werd gesteld dat geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling met verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal van het jaar 2011.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat bovendien door verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen NIET toegankelijk en NIET beschikbaar zijn voor haar OP HEDEN in het land van herkomst.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen;

Dat er nergens enige repliek wordt geformuleerd noch op de nieuwe medische attesten die stellen dat er sprake is van een er verslechterde toestand, en ook niet op de verschillende stukken die aantonen dat er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst.

Nergens wordt medisch bronnenmateriaal vermeld, alles blijft bij gratuite beweringen.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook het bevel om het grondgebied evenals het inreisverbod beide dienen vernietigd te worden."

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing en een nieuw medisch advies van de arts-adviseur die stelt dat alles al werd onderzocht.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins afdoende standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer destijds werd verwezen naar een aantal internetadressen om te gaan stellen dat behandeling mogelijk is in Rusland, doch alles zich beperkt tot verwijzing en veralgemeningen, zonder echt in concreto enig realistisch voorstel te formuleren.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er voor verzoeker geen duidelijke en voor hem toegankelijke motivering is gegeven in de beslissing.

Dat het verzoeker voorkomt dat de arts-adviseur lukraak een paar internetsites heeft opgesomd die de algemene toestand in Tsjetsjenië omschrijven doch zonder een concreet behandelingsvoorstel voor verzoeker.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een concreet voorstel van behandeling (ziekenhuis, dokter, enz), en door dit niet te doen, er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM."

Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar verzoeker in het eerste, tweede en vierde middel zich op algemene wijze beroept op een schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze een schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, buiten het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel dat hij wel specifiek als middel opwerpt. Dit middelonderdeel is derhalve, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, onontvankelijk.

Wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, wijst de Raad er op dat de behandeling van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Waar verzoeker een schending van artikel 9ter, “tweede lid” van de vreemdelingenwet inroept, merkt de Raad op dat dit middelonderdeel onontvankelijk is bij gebrek aan duidelijke omschrijving welke rechtsregel geschonden is.

3.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en een bevestiging d.d. 2 oktober 2014 van de ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zodat de nieuwe aanvraag onontvankelijk is.

De bestreden beslissing werd aldus genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

In een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat “*betrokkene [...] in zijn aanvraag d.d. 18/9/2014 een standaard medisch*

getuigschrift (SMG) voor[legt], opgesteld door dr. [G.] op d.d. 12/9/2014 + twee bijlagen d.d. 8/9/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 21/9/2009. Op het SMG d.d. 12/9/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Deze motivering die niet kan worden afgedaan als stereotiep, is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.4. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht, samen met een onderzoek naar een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is en de beslissing strijdt met artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet stelt evenwel dat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De wetgever heeft aldus willen verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend.

Verzoeker betwist niet dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij beperkt zich slechts tot de mening dat de aandoening verergerd is maar toont niet concreet aan wat hij hiermee bedoelt en hiermee toont hij niet aan dat het gaat om andere elementen dan deze die reeds werd ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag. In de eerdere aanvraag was er sprake van een depressie en PTSS, evenals sprake van orthopedische en abdominale klachten en eczeem. Bij nazicht van het standaard medisch getuigschrift van 12 september 2014 kan worden vastgesteld dat ook hier sprake is van een ernstige depressie. De depressieve aandoening van verzoeker werd echter reeds onderzocht in de vorige aanvraag. Er wordt geen nieuwe diagnose vastgesteld. De bewering dat er geen gepaste behandeling mogelijk is in het land van herkomst werd eveneens in de eerdere aanvraag ingeroepen.

De vaststelling dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet tot gevolg en volstaat als grondslag van de bestreden beslissing. De thans aangevochten bestreden beslissing dient verder geen uitspraak te doen over de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond.

3.5. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006,

nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de thans bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een blijvende medische aandoening die verergerd is, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Verzoeker legt niet concreet uit waarin precies de verslechtering van de medische toestand zou zijn gelegen, noch hoe die verslechtering zou kunnen blijken uit een vergelijking tussen de bij de aanvraag van 21 september 2009 gevoegde elementen en de bij de onderhavige aanvraag voorgelegde elementen. Verzoeker meent dat de medische attesten stellen dat er sprake is van een verslechterde toestand, maar een lezing van de attesten d.d. 8 september 2014 en 12 september 2014 toont dat geen van de geneesheren spreken van een verslechterde toestand. De evolutie van de aandoening staat daarnaast volgens beide geneesheren niet vast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat het om een blijvende medische aandoening gaat. Aldus weerlegt verzoeker niet de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, hierin gevolgd door de gemachtigde, dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift met bijlagen slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat er geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld. Het staat dus buiten betwisting dat de beide aanvragen gestoeld zijn op dezelfde medische aandoening.

Nu uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet correct heeft toegepast, dient er in casu niet verder nagegaan te worden of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, of er geen sprake is van een ziekte die een reel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er nog geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst of verblijf. Meer nog, in voornoemde bepaling gaat het om een gebonden bevoegdheid, wat in concreto betekent dat wanneer de gemachtigde vaststelt dat *“de ingeroepen elementen (...) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*, hij niet anders kan dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zonder nog verder de eventuele beschikbaarheid of toegankelijkheid van enige medische behandeling in het land van herkomst na te gaan. Om die reden is het betoog van verzoeker aangaande het gebrek van behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienstig.

Waar verzoeker kritiek uit op het verslag van de ambtenaar-geneesheer d.d. 22 mei 2014, wijst de Raad erop dat dit verslag integraal deel uitmaakt van de beslissing van 26 mei 2014 genomen op basis van de aanvraag van 21 september 2009. Het voorwerp van dit beroep betreft echter de bestreden beslissing van 6 oktober 2014. Verzoekers kritiek op de beslissing genomen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan het determinerende motief van de thans bestreden beslissing en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.6. Wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door

het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het raam van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.7. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is geheel niet dienstig. Verzoeker gaat met zijn betoog volledig voorbij aan het gegeven dat de aanvraag terecht onontvankelijk werd verklaard om reden dat hij dezelfde elementen reeds heeft ingeroepen naar aanleiding van een eerdere aanvraag. De kritiek van verzoeker is in wezen geheel gericht tegen de motieven van de beslissing en meer bepaald tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer inzake de aanvraag van 21 september 2009, welke niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Middelonderdelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk. Bovendien dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing die de aanvraag enkel onontvankelijk verklaart een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS